

Arrest

nr. 118 510 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Khwajamalk gelegen in het district Arghandab van de provincie Kandahar. U bent een soennitische pashtoun. U ging nooit naar school, maar u en uw oudere broer (...) hielpen jullie vader in zijn voedingswinkel. Op 2 assad 1389 [sic] (omgezet naar de westerse kalender 24 juli 2010) kwam een oudere man naar jullie winkel en kocht een grote hoeveelheid rijst. Hij vroeg u en uw broer te helpen met de rijst in en uit de wagen te laden. Jullie stemden hiermee in en gingen met hem mee richting het dorp Pacha Kalay. Op weg van jullie winkel naar Pacha Kalay bevindt zich een checkpoint van het Afghaanse Nationale Leger (ANA)

ter hoogte van het dorp Yatemak Awlia. De soldaten in het checkpoint deden het teken om te stoppen, maar de man reed door. Het ANA achtervolgde de auto en vuurde enkele schoten af met de bedoeling de wagen tegen te houden. Jullie konden ontkomen. Uw broer schreeuwde en vocht met de man en eiste dat hij de wagen stopte. Jullie konden uit de wagen ontsnappen, maar op dat moment beschuldigde de man jullie ervan te spioneren voor de Afghaanse overheid. Jullie negeerden hem en vluchtten naar het nabijgelegen huis van uw broers schoonvader in het dorp Sartorai in het district Shah Wali Kot. Jullie vertelden hem alles. Hij raadde jullie aan niet meer terug te keren naar jullie huis uit vrees voor vervolging. Uw moeder vertelde u telefonisch dat er diezelfde dag enkele mannen van het ANA langskwamen en uw vader arresteerden. Zij lieten een boodschap achter voor en uw broer. Jullie moesten zich aanmelden op hun kantoor in Arghandab, hetgeen u en uw broer niet deden. Jullie bleven ongeveer 15 dagen bij uw broers schoonvader. In die 15 dagen kwamen er vrouwen, gestuurd door de taliban, langs bij uw moeder met de boodschap dat u en uw broer spionnen waren en dat jullie gedood moesten worden. Het ANA stuurde nog een oproepingsbrief naar uw huis, maar ook hierop gingen u en uw broer niet in. Uw broers schoonvader vond het te gevaarlijk voor jullie om nog langer in de regio te blijven en stuurde jullie naar Kabul waar hij jullie reis regelde. U vertrok vanuit Kabul per vliegtuig naar Dubai op 16 assad 1389 (7 augustus 2010). U hebt geen idee wat uw broers plannen waren of waar hij zich momenteel bevindt. Na een reis van ongeveer anderhalve maand kwam u in België aan op 4 oktober 2011 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, een kopie van uw vaders taskara, een oproepingsbrief van de Afghaanse autoriteiten en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Uw asielrelaas is immers op een aantal cruciale punten weinig aannemelijk gebleken. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u enerzijds de taliban omdat u beschuldigd werd van verraad aan de Afghaanse autoriteiten. Anderzijds vreest u de Afghaanse autoriteiten omdat zij u verdenken samen te werken met de taliban. Het CGVS stelt vast dat u wat betreft uw problemen een ongeloofwaardig relaas naar voren hebt gebracht.

Aan uw beweerde minderjarigheid kan vooreerst geen geloof worden gehecht. Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw asielprocedure ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geboren te zijn in 1994 en dus op dat moment minderjarig te zijn (zie blad Inschrijving; Verklaring vraag 4). Ook zou uw taskara deze leeftijd vermelden, zoals u op het CGVS verklaarde (CGVS p. 2). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 5 oktober 2011 zeker ouder bent dan 18 jaar, met een minimumleeftijd van 26,8 jaar (zie document van de Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2011/17566 toegevoegd aan uw administratief dossier). Aldus blijkt dat u veel ouder bent dan dat u zich voordoet ten opzichte van de Belgische asielinstanties. Het feit dat u trachtte deze instanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd, doet twijfels rijzen omtrent de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aan de basis van uw problemen in Afghanistan ligt het voorval waarbij een onbekende klant zijn auto niet wilde stoppen aan een checkpoint van het Afghaanse Nationale Leger (ANA). U en uw broer reden met hem mee om hem te helpen de grote hoeveelheid aangekocht rijst uit zijn wagen te laden. Eens aangekomen aan het checkpoint, dat hier naar eigen zeggen al jaren gelokaliseerd is, begonnen uw problemen (CGVS, p. 12). U gevraagd waarom deze man weigerde te stoppen op vraag van de soldaten, stelde u dat aanvankelijk niet te weten. Het was pas nadat een vrouw op bezoek kwam met de boodschap dat u een spion was dat u besepte dat er iets verkeerd was met de auto. Wat er dan precies verkeerd was met zijn auto wist u niet. U en uw broer hadden dan ook niets vreemd opgemerkt. Jullie hebben de man nochtans wel geholpen met het inladen van de zakken rijst en bevonden zich tijdens de rit eveneens in zijn wagen (CGVS, p. 14). Uiteindelijk beschuldigde de man jullie ervan spionnen van de overheid te zijn omdat hij werd tegengehouden aan het checkpoint. Ook dit is erg opmerkelijk aangezien een checkpoint er net staat om controles uit te oefenen en bovendien zou dit een checkpoint zijn dat er al jaren is, waardoor de man er ook mee bekend kon zijn, ook al was hij dan niet uit uw omgeving afkomstig. In het andere geval had hij immers op voorhand al kunnen verifiëren, bijvoorbeeld door jullie of anderen ernaar te vragen, of er op die weg checkpoints waren, zeker als hij met een verdachte wagen rondreed, iets waar hij zich wel bewust van zal geweest zijn. U stelde dat de soldaten misschien dachten dat het een verdachte auto was, maar ook hierover kon u geen nadere toelichting geven. U voegde nog toe dat uw broer net voor jullie in zijn auto stapten een telefoontje kreeg van een vriend en dat die man hierdoor misschien dacht dat uw broer de checkpoint had ingelicht (CGVS, p. 13). Echter, niets wees er verder op dat uw broer belde met iemand uit het checkpoint.

Evenmin wist u of uw broer iets aan de telefoon had gezegd dat er op kon wijzen dat hij dergelijke informatie telefonisch door had gegeven (CGVS, p. 13). Waarom die man jullie er dan plots van verdacht spionnen te zijn, nadat hij jullie eerder in zijn wagen meenam, maakte u verder nergens concreet.

U vreest dus vervolging door de taliban na het voorval aan de checkpoint. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw kennis over de taliban actief in uw regio uiterst beperkt is. Zo kende u slechts enkele alom bekende commandanten die actief waren in Kandahar en dus gekend waren door alle inwoners. U noemde ene Mullah Naqib die overleed aan een hartaanval. Vervolgens gevraagd naar actieve talibanleden bij uw vertrek uit Afghanistan noemde u onder andere mullah Dadullah. Een bekende talibanleider die moeilijk nog als actieve talibanstrijder genoemd kan worden aangezien hij niet meer in leven was bij uw vertrek, zoals u zelf beweerde (CGVS, p. 5). U noemde nog Khan Mohammad en Attah Mohammad, maar over hen kon u geen bijkomende informatie geven. U wist niet van waar zij afkomstig waren, wat hun functie was, met welke andere taliban zij banden hadden of waar hun front was. U voegde wel nog toe dat u door hen problemen kende (CGVS, p. 5, 6). Het is in deze context des te vreemder dat u dan toch zo weinig concrete informatie naar voren kon brengen over de personen die u vreesde in u regio. Ook de lokale taliban actief in Arghandab zelf kende u niet (CGVS, p. 6). Volgens u was ook de oudere man die rijst kocht in uw winkel betrokken bij de taliban. U besepte dit toen hij en uw broer beschuldigde van spionage voor de Afghaanse regering en omdat er plots vrouwen naar jullie huis kwamen met deze boodschap (CGVS, p. 11, 12). Andere indicaties over zijn betrokkenheid bij de taliban had u blijkbaar niet. U kon trouwens helemaal geen informatie geven over deze man. Zo is naast zijn naam ook zijn afkomst, zijn activiteiten en zijn connecties met de taliban voor u onbekend (CGVS, p. 11, 12). Men kan zich in deze context ook afvragen hoe u er dan eigenlijk zeker van bent dat deze man überhaupt connecties heeft met de taliban, en niet bijvoorbeeld met een andere gewapende groepering of een criminele bende. U verwees verder naar de vrouw die plots bij uw moeder langskwam en zei dat u en uw broer spionnen waren en gedood moesten worden (CGVS, p. 11, 12). U wist niet wie deze vrouw was, maar u stelde opnieuw dat het de gewoonte van de taliban is om vrouwen te sturen met dergelijke boodschappen. Vervolgens gevraagd wie deze vrouw stuurde, stelde u hier niets over te weten. U verwees in het algemeen naar "de taliban". U wist niet of deze vrouw ook na uw vertrek uit Afghanistan nog was langs geweest. U had het blijkbaar nooit gevraagd (CGVS, p. 16). Dit is erg opmerkelijk aangezien u wel nog contact had met uw broers schoonvader en u zich dus geïnformeerd kon hebben over de stand van zaken thuis.

Verder vreesde u naast de taliban ook de Afghaanse autoriteiten die u zoeken nadat zij u en uw broer herkenden in de wagen die weigerde te stoppen aan het checkpoint. Wie u herkende wist u niet. U kende trouwens ook geen enkele soldaat die op dat moment aanwezig was in het checkpoint. Of uw broer mensen kenden in het checkpoint wist u evenmin. Het enige wat u blijkbaar met zekerheid kon vertellen was het gegeven dat zij uw broer en u hadden herkend in de auto (CGVS, p. 14). U wist niet welke mannen er diezelfde dag nog bij u thuis langskwamen en uw vader arresteerden. U wist slechts dat het soldaten van ANA waren. Uw vader werd gearresteerd omdat uw broer herkend was. Uw vader had hier echter niets mee te maken, maar is tot op de dag van vandaag nog in handen van de Afghaanse regering, zo beweerde u (CGVS, p. 15). U wist niet wat er met hem gebeurde en wat hun plannen met uw vader waren (CGVS, p. 15). U wist niet of er ooit pogingen ondernomen waren om uw vader vrij te krijgen met behulp van dorpsouderen of via het organiseren van een jirga (CGVS, p. 15). Het is erg merkwaardig dat uw vader nog steeds gearresteerd is. U probeerde dit te verklaren door te stellen dat de Afghaanse autoriteiten jullie er van verdenken financiële steun te bieden aan de taliban (CGVS, p. 15). Waarom zij dit plotseling zouden denken kon u nergens toelichten. U stelde slechts dat de man goederen in jullie winkel kocht en doorreed bij het checkpoint. Dergelijk feiten kunnen onmogelijk gezien worden als het bieden van financiële steun (CGVS, p. 15). Dit stond volgens u ook in de eerste oproepingsbrief die jullie kregen van de autoriteiten. Het is erg opmerkelijk dat u echter aanvankelijk niet wist wat in de eerste brief geschreven stond, die u kwijtspeelde. U verwees telkens naar de inhoud van de tweede brief die u wel kon voorleggen tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, p. 9, 10). U hebt vreemd genoeg ook nooit gevraagd naar de inhoud van de eerste brief (CGVS, p. 10). Na de pauze tijdens het gehoor stelde u plots dat u dacht dat in de eerste brief stond dat jullie financiële hulp boden aan de taliban en dat jullie zich moesten aanmelden bij de autoriteiten (CGVS, p. 15). U hiermee geconfronteerd stelde u plots dat u het toch niet wist van de eerste brief, maar dat in de tweede brief stond dat jullie naar de autoriteiten moesten gaan en blijkbaar niets over de financiële hulp (CGVS, p. 9, 15).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw taskara en de kopie van uw vaders taskara hebben hoogstens betrekking op jullie identiteit, en voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. Hierbij dient nog te worden verwezen naar de opmerkingen rond

uw vastgestelde leeftijd. De brief van de autoriteiten kan uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Zoals trouwens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt kunnen Afghaanse (identiteits-)documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs verkregen worden. Veel valse documenten kunnen, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten onderscheiden worden. Afghaanse documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de

impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde en volwassen jongeman bent, die naast Pashtou ook Dari en wat Engels spreekt (CGVS p. 7,8).

U werkte jarenlang in de eigen winkel van uw vader en bezit dus enige werkervaring. Bovendien beschikte uw familiaal netwerk in Afghanistan blijkbaar over voldoende financiële middelen om zowel u als uw oudere broer een smokkelaar en een vliegtuigticket te betalen om u het land te doen verlaten (CGVS p. 10). Blijkt dus ook dat u beroep kan doen op een (financieel) netwerk waarop u kan steunen bij een eventuele herlocatie naar Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van overweging 25 van richtlijn 2004/83/EG en tenslotte van artikel 8 richtlijn 2011/95/EU.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt een rapport bij aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul alsook over de situatie van de vluchtelingen aldaar, een persartikel over de levensomstandigheden in een vluchtelingenkamp in Kabul en een bericht over de nieuwe richtlijnen van het UNHCR.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker moedwillig gelogen heeft over zijn leeftijd door zich voor te doen als minderjarige, terwijl leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij aantoonde dat hij op 5 oktober 2011 al minimaal 26,8 jaar oud was. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan te stellen *“dat hij zijn exacte datum van geboorte niet kent en zich baseert op zijn taskara”*, hetgeen niet kan overtuigen. Zelfs indien hij zijn *“exacte”* geboortedatum niet kende, blijkt uit het opmerkelijke verschil tussen zijn werkelijke en opgegeven leeftijd een duidelijke poging van verzoeker om de overheid intentioneel te misleiden. Aan de taskara die de voorgehouden minderjarigheid van verzoeker moet bevestigen kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Deze taskara bevestigt bovendien het intentioneel karakter van verzoekers bedrieglijke verklaringen. Een dergelijke houding druist volledig in tegen de medewerkingsplicht die op verzoeker rust en ondergraaft volledig diens algehele geloofwaardigheid.

Aan de basis van verzoekers problemen in Afghanistan ligt het voorval waarbij een onbekende klant zijn auto niet wilde stoppen aan een checkpoint van het Afghaanse Nationale Leger (ANA). Uiteindelijk beschuldigde deze man verzoeker en zijn broer ervan spionnen van de overheid te zijn omdat hij werd tegengehouden aan het checkpoint. Verzoeker maakt evenwel geenszins aannemelijk waarom deze onbekende verzoeker en zijn broer als spionnen zou beschouwen. Aan een checkpoint worden immers automatisch controles uitgevoerd zo niet zou dit zijn eigenlijke doel voorbijgaan. Bovendien bleek het om een checkpoint te gaan dat er al jaren is, waardoor de man er ook mee bekend kon zijn, ook al was hij niet uit de omgeving afkomstig. Verzoeker kon overigens helemaal geen informatie geven over deze man. Verzoeker kende de naam niet van deze man, noch zijn afkomst of zijn activiteiten of zijn connecties met de taliban. Deze vaststelling ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van het relaas des te meer nu verzoeker dienaangaande geen aannemelijke verklaring geeft voor dit motief uit de bestreden beslissing.

Verzoeker zou ook de Afghaanse autoriteiten vrezen die hem zoeken nadat zij verzoeker en zijn broer zouden herkend hebben in de wagen die weigerde te stoppen aan het checkpoint. Verzoeker kan echter geenszins preciseren wie hem zou herkend hebben, hij kende ook geen enkele soldaat die op dat ogenblik aanwezig was in het checkpoint. Verzoeker wist verder niet welke mannen er diezelfde dag nog bij hem thuis langskwamen en zijn vader arresteerden omdat zijn broer herkend was. Hij wist enkel dat het soldaten van ANA waren. Ondanks het feit dat verzoekers vader had hier verder niets mee te maken had zou hij vandaag nog steeds in handen van de Afghaanse regering zijn volgens verzoeker. Verzoeker beperkt zich hierover voorts tot erg vage verklaringen. Verzoeker wist immers niet of er ooit pogingen ondernomen waren om zijn vader vrij te krijgen met behulp van dorpsouderen of via het organiseren van een jirga. In zijn verzoekschrift poogt verzoeker verder aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door de autoriteiten verdacht werden van steun aan de taliban. Verzoeker baseert zich daarvoor op de stelling dat, alhoewel hij en zijn broer niemand van de soldaten kende, het “niet ondenkbaar” is dat hij of zijn broer wel werden herkend. Dit argument reikt niet verder dan het louter minimaliseren van de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat de autoriteiten verzoeker en/of zijn broer, hulpjes in een familiewinkel waarvan zich verder niemand met politiek inlaat, zouden hebben herkend in een snel rijdende auto die aan een derde toebehoort. Evenmin wordt dit argument ontkracht, waardoor verzoeker geenszins aannemelijk maakt waarom hij door de autoriteiten zou worden verdacht van samenwerking met de taliban.

Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de aanvraag tot erkenning als vluchteling kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern hervestigingsalternatief openstaat in de Afghaanse hoofdstad Kabul. De commissaris-generaal baseert zich voor zijn conclusie op objectieve informatie (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabulstad, 5 september 2013), alsook de UNHCR-richtlijn voor de behandeling van Afghaanse asielverzoeken van 6 augustus 2013.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift zowel de veiligheid als de redelijkheid van een hervestiging in Kabul. Wat betreft de veiligheid stelt verzoeker dat de commissaris-generaal verwijst naar de UNHCR-richtlijn om het geweld in Kabul te minimaliseren, hoewel uit dat stuk blijkt dat het geweld is gestegen met 47 % in vergelijking met de vorige jaren. Verzoeker verwijst naar een rapport van de Oostenrijkse asielinstanties, bijgevoegd als stuk 3, waaruit moet blijken dat 2013 het onveiligste jaar wordt sinds 2011 en dat de taliban over actieve cellen beschikt in Kabul. Verzoeker betoogt dat de situatie door de overdracht van de veiligheidstaken aan Afghaanse troepen op 18 juni 2013 gestaafd moet worden met een zéér actueel rapport, *quod non*. Daarenboven zou de commissaris-generaal niet motiveren hoe verzoeker zich op een veilige en wettige manier zou kunnen verplaatsen tussen Kabul en Arghandab, alwaar zijn moeder nog steeds woonachtig is. Verzoeker wijst er nog op dat hij volgens de UNHCR-richtlijn over een risicoprofiel beschikt, namelijk dat van jongeman in de leeftijd om te vechten, doch dat ook dit risico niet wordt uitgewerkt in de bestreden beslissing. Wat betreft de redelijkheid van een hervestiging in Kabul meent verzoeker dat de situatie van interne ontheemden en teruggekeerde vluchtelingen als zeer problematisch wordt bevonden, waarvoor verzoeker verwijst naar de UNHCR-richtlijn en naar twee artikelen betreffende de preciaire levensomstandigheden van interne ontheemden in de vluchtelingenkampen van Kabul. (stukken 5 en 6).

De Raad stelt vast dat de conclusie van de bestreden beslissing steun vindt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, alsook in de door verzoeker geciteerde richtlijn van het UNHCR. Waar

verzoeker stelt dat die richtlijn aangeeft dat het geweld te Kabul is gestegen met “47 % in vergelijking met de voorgaande jaren”, stelt de Raad vast dat het betreffende cijfer de situatie voor gans Afghanistan omvat en dit ook nog eens beperkt blijft tot een vergelijking tussen de eerste helft van 2013 en de opmerkelijk rustige eerste helft van 2012. Uit stuk 3 blijkt inderdaad dat de taliban over cellen beschikken in Kabul doch hieruit blijkt evenwel niet dat de analyse van de verwerende partij, meer bepaald dat de capaciteit van de taliban zich in Kabul beperkt tot occasionele en gerichte aanslagen op “high-profile-targets” zonder dat daarbij burgers worden gevisieerd op foutieve gegevens berust. De kritiek van verzoeker op de actualiteit van de informatie van de commissaris-generaal kan evenmin ernstig genomen worden. Die informatie dateert immers van 5 september 2013, een maand voor het nemen van de bestreden beslissing op 7 oktober 2013, terwijl verzoeker zelf nalaat recentere informatie bij te voegen. Waar verzoeker zich meent te beroepen op de UNHCR-richtlijn om zichzelf een risicoprofiel aan te meten stelt de Raad vast dat verzoeker zich steunt op een selectieve en niet correcte lezing van de betreffende richtlijn. Daarin blijkt immers overduidelijk dat het betreffende risicoprofiel slechts geldt voor gebieden waarin de anti-regeringselementen effectieve controle uitoefenen evenals gebieden waarvan de macht door die elementen wordt gecontesteerd, wat voor Kabul niet het geval is. Waar verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal had moeten aantonen dat hij veilig en legaal tussen Kabul en zijn regio van herkomst Arghandab zou moeten kunnen pendelen merkt de Raad op dat dit een volkomen irrelevante overweging is voor de analyse van het veiligheidsrisico in het vestigingsalternatief Kabul. Voor wat betreft de ‘redelijkheid’ van een hervestiging in Kabul merkt de Raad op dat het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde verbindt dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker in het hervestigingsalternatief zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In voorliggende zaak worden geen objectieve argumenten aangereikt die een dergelijke prangende situatie in verzoekers hoofde suggereren. Verzoeker is immers gezonde volwassen jongeman die Dari, Pashtu en wat Engels spreekt en werkervaring opgebouwd heeft in de winkel van zijn vader. Bovendien beschikte verzoekers familiaal netwerk in Afghanistan blijkbaar over voldoende financiële middelen om zowel hem als zijn oudere broer een smokkelaar en een vliegtuigticket te betalen om hen het land te doen verlaten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij geen beroep zou kunnen doen op datzelfde familiaal financieel netwerk bij een eventuele herlocatie in Kabul waardoor de Raad in redelijkheid kan besluiten dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Voor wat betreft het hebben van een netwerk kan er bovendien nog worden op gewezen het UNHCR in haar richtlijn van 2013, die door de verwerende partij in zijn analyse werd betrokken, zelf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 6 augustus 2013). Verzoeker verwijst weliswaar naar de prangende omstandigheden voor interne ontheemden en teruggekeerde vluchtelingen in de vluchtelingenkampen rond Kabul (stukken 5 en 6), doch maakt gelet op de bovenvermelde vaststellingen niet aannemelijk uit een onbemiddelde familie te komen waardoor de kans om in een dergelijk vluchtelingenkamp terecht te komen niet wordt aangetoond.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker in Kabul *onveilig* of *onredelijk* zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER